

ת"פ 24241/10/10 - מדינת ישראל נגד מאיר גרברז גובר

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 24241-10-10 מדינת ישראל נ' גובר
בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מאיר גרברז גובר

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד שני קופנהגן

ב"כ הנאשם עו"ד יעל קדם ממשרדו של עו"ד גיגי

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

בכתב האישום יוחסו לנאשם עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם ואיומים.

מדובר באירוע שהתרחש בתאריך 29/10/08 במתחם ביתו של הנאשם, ובסמוך לנכס המצוי שם ואשר אותו השכיר למתלונן אייל צדקיהו.

הנאשם, שהינו עורך דין במקצועו בחר לייצג את עצמו וזאת על אף שכעולה אף מפרוטוקולי הדיון, בית המשפט חזר והפציר בו כי יתיר לעורך דין אחר מטעמו לייצגו.

סוף דבר ובפתחה של פרשת ההגנה, יוצג הנאשם על ידי עורך דין.

למרבה הצער בשל ניהול ההליך כפי שהתנהל תחילה ולמרות פניות חוזרות ונשנות של בית המשפט אל הנאשם והחלטות חוזרות ונשנות שלא היה בהן כדי להועיל, התארך ההליך יתר על המידה והתארכו החקירות וכך למשל נחקר אחד החוקרים בפרשה זו, יהודה ביטון, לאורך חקירה ממושכת ומייגעת, אשר רובה כלל אינה רלבנטית וחלקה הגדול הוא בשאלות אשר היה מקום וצורך להפנות לעדים אחרים וכיו"ב.

אין חולק וכעולה ממערכת הראיות שהובאה בפני בית המשפט, כי הגם שהמתלונן שכר נכס מאת הנאשם ושכר אותו לתקופה ארוכה וכי נכס זה היה סמוך מאוד לביתו של הנאשם ומצוי למעשה, באותו מתחם, הרי שלא יחסי שכנות טובה שררו בין השניים ולמעשה שררה ביניהם מערכת יחסים עכורה, שאף הגיעה לפתחי הערכאות המשפטיות ולהתכתבויות ביניהם ובין עורכי דינם באשר להליכים אלה.

המתלונן שפתח את עדותו בבית המשפט בתיאור אותה מערכת יחסים עכורה, וטען כנגד הנאשם שהתנכל לו לאורך כל אותן שנים סיפר כי מספר ימים לפני האירוע ארעה תקלה חוזרת ונשנית במערכת החשמל והתברר כי מקור התקלה בדוד המים. הועברה הודעה אל הנאשם כי טכנאי יגיע

לתיקון התקלה ביום שישי, אלא שיום למחרת משלוח ההודעה, גרמה התקלה לכך שפסק החשמל לחלוטין בבית ולא ניתן היה להמתין עוד. על כן פנה בדחיפות אל טכנאי על מנת שיתקן את התקלה. המתלונן תאר כי הדוד נמצא מאחורי הבית. ועוד ציין כי ביתו של הנאשם נמצא במרחק עשרות מטרים מביתו שלו בעוד שביניהם נמצאת יחידה נוספת השייכת גם היא לנאשם ואשר אותה השכיר לשוכרת נוספת.

בתרשים שהציג המתלונן לבית המשפט שרטט הכיצד נעשתה הגישה אל הדוד מבעל לחלון ביתו שלו ואל תוך השטח ששוכרת אותה שכנה וזאת לאור מיקומו של הדוד. (ת/3) הוא ציין כי כך נעשה על מנת למנוע חיכוך עם הנאשם אשר עשה כל דבר על מנת למנוע ממנו גישה למקום. המתלונן אף הציג תמונות של המקום על מנת להמחיש את תאורו (ת/4).

המתלונן המשיך ותאר כי הטכנאי הגיע ובאופן זה ניגש אל הדוד והחל לתקן אותו ואזי הגיע הנאשם למקום והחל לצרוח כי עליו "לעוף" מן המקום מיד וכי אסור לו להיות במקום זה ואילו המתלונן שהיה בתוך הבית ומעבר לחלון, השיב כי הטכנאי רשאי לשהות שם וכי הנאשם קיבל הודעה על כך. הנאשם, כך לדברי המתלונן, התעלם מהדברים והמשיך בדרישתו כי הטכנאי "יעוף" מן החצר. הטכנאי מסר כי תוך מספר דקות יסיים אלא שהנאשם, לדברי המתלונן "נכנס להתקפת טירוף" אחז את הטכנאי בחולצתו והחל לגרור אותו, תלש כבל של חשמל ואמר לטכנאי כי יש לו מזל שהאקדח שלו אינו עליו כיוון שיש הזדמנות להסיר ממנו חלודה, דהיינו הוא יירה בו, כיוון שיש דין פורצים במדינת ישראל. הוא טרק את החלון על ידו של המתלונן ופגע בידו.

משהוטחה בו גרסת הנאשם כי יצא ליטול את העיתון ונתקל בטכנאי אשר הפליא בו מכותיו עד כי השוכרים האחרים נזעקו וסייעו לו להדוף את הטכנאי בחזרה מבעד לחלון, השיב המתלונן כי מדובר בשקרים גסים שנועדו לחפות על מעשיו של הנאשם ולאחר מכן ולקראת חצות הלילה אף פינה עצמו לחדר המיון, כיוון שהבין את חומרת מעשיו והכין לעצמו תירוצ.

יתירה מכך, כך ציין המתלונן, מספר ימים לאחר האירוע ביום 31/10/08 שיגר ב"כ הנאשם מכתב אל ב"כ המתלונן והזכיר את הגעתו של הטכנאי מוקדם מן הצפוי ואף קרא לכך "פלישה" והתרה בו לבל יחזרו

הדברים והנה לא ציין תקיפה כלשהי של הנאשם.

כך גם הכחיש המתלונן את טענת הנאשם כי הוא יצא לסייע לטכנאי להכותו והדגיש כי כאשר הנאשם החל לתקוף את הטכנאי הוא הזעיק את המשטרה.

הנאשם הגיש בחקירתו הנגדית של המתלונן שני מסמכים נ/8 ו נ/9 שהם התכתבות משנת 2005 בינו לבין המתלונן כחלק מן הסכסוכים ביניהם על תשלומים ועוד ועוד ומהם ביקש ללמוד כי אסור היה על המתלונן או מי מטעמו להיכנס למקום דוד המים, שכן כל אחד מהצדדים הזהיר בתכתובת זו את האחר לבל ייכנס לתחומו לבל ייחשב הדבר להסגת גבול.

לא למותר לציין כי הנאשם ניסה לגרור את חקירתו הנגדית של המתלונן למהות הסכסוך האזרחי בין הצדדים, ואשר אין לו כל רלבנטיות לאירוע נשוא כתב אישום זה, דוגמת אופי קריאת מוני החשמל ותשלום עבור שימוש בחשמל ועשה כן למרות התראות חוזרות ונשנות של בית המשפט.

המתלונן הבהיר כי הדוד צמוד למושכר שלו ולא למושכר של הנאשם וכי הנאשם עשה כל דבר על מנת למנוע ממנו גישה, וזו היתה דרכו היחידה להגיע אל הדוד על מנת לא להתעמת עם הנאשם וכי על כל פנים ולכל היותר מדובר בשטח של השוכרת ולא של הנאשם.

המתלונן עמד על כך כי למרות המכתב שנשלח אל הנאשם הרי שאין הוא צריך לתאם תיקון תקלה עם הנאשם ואינו מסכים עם הנאשם כי הדוד נמצא בשטחו של הנאשם.

המתלונן השיב לשאלות הנאשם כי אינו מכיר את הטכנאי לוי פאריב מעבר לכך שהוא מבצע אצלו תיקונים והשיב לו כי אם הטכנאי מסר במשטרה כי הוא חברו הרי שהוא שמח על כך שכן הוא מגדיר אותו, אך הוא לא נפגש עימו מעולם מעבר לכך שהוא מגיע לביתו על מנת לתקן דברים. המתלונן הביע תרעומתו כנגד הנאשם אשר הטיח בו כי תאם עדויות עם פאריב.

לשאלת הנאשם הכיצד בתמונות שצילם ביום האירוע אין נראה הנאשם תוקף איש, השיב המתלונן כי בזמן התקיפה הזמין את המשטרה ולאחר מכן צילם.

לשאלת הנאשם באשר למומחה מחברת החשמל אשר הגיע למקום מטעמו של הנאשם במסגרת ההליכים האזרחיים ביניהם כמה חודשים קודם לכן ונשא אקדחו בצורה גלויה אותו יום, השיב המתלונן כי אינו זוכר.

המתלונן ציין כי כאשר הנאשם סגר את החלון על ידו הוא נחבל קלות במרפק ידו השמאלית ואף הציג

חבלה זו בפני השוטרים שהגיעו למקום. משהטיח בו הנאשם כי בהודעתו במשטרה מסר כי נחבל ביד ימין, אישר המתלונן כי אכן ידו ימנית היא שנפגעה וכי מאחר שמדובר באירוע שהתרחש כארבע שנים קודם לכן לא זכר היטב, מה גם שמדובר בחבלה שלא הצריכה טיפול רפואי.

לשאלת הנאשם שב המתלונן ומסר כי היה עד לתקיפתו של פאריב על ידיו וכי ראה אותה ממרחק קצר מאוד ומשהטיח בו הנאשם כי הנה הוא מבוגר, רזה וחלוש לעומת פאריב הצעיר, הכבד יותר והבריא, השיב המתלונן כי מדובר ב"קוזק הנגזל" המתנהג באופן ברוטאלי ולאחר מכן משים עצמו זקן וחולה.

המתלונן הכחיש את טענת הנאשם כי במהלך האירוע צעק הנאשם לעזרה כיוון שמדובר

בגנב.

הנאשם ביקש להגיש את הודעותיו של המתלונן במשטרה:

בהודעתו מיום 30/10/14 (נ/12) טען המתלונן כי הזמין טכנאי וזה על מנת להגיע אל הדוד יצא מבעד לחלון וכי הדוד צמוד לאותו קיר בו נמצא החלון. לאחר שהטכנאי סיים את התיקון וחיכה שהדוד יתמלא במים, הגיע הנאשם וצרח עליו כי יעוף מן החצר וסרב להקשיב לטכנאי אשר השיב לו כי מיד יסיים את עבודתו וייעשה כן. הנאשם החל לדחוף את הטכנאי ולהכות אותו ואף אמר לו כי יש לו אקדח ויהרוג אותו וכי עתה יש חוק חדש במדינה והוסיף כי הקנה שלו חלוד וזו דרך קלה לנקותו. הטכנאי ביקש לסיים את העובדה על מנת להגן על חיבורי החשמל אלא שהנאשם סרב להתיר לו לעשות כן ואמר לו שעליו לצאת כפי שנכנס כמו גנב.

המתלונן ציין בהודעתו כי הזמין את המשטרה מיד כאשר הנאשם הרים יד על הטכנאי וכי הראה לשוטרים את החבלה שהיתה לו עצמו ביד ימין. חבלה זו נגרמה לו, כך תאר, כאשר הנאשם סגר על ידו את החלון.

המתלונן הבהיר כי במהלך האירוע היה הנאשם לדעתו אחוז אמוק והתנהג בטירוף מוחלט.

בהודעתו מיום 16/12/08 (נ/14) השיב המתלונן על שאלות שהופנו אליו ולשאלה האם יש צורך לתאם עם הנאשם הגעת איש מקצוע לתיקון, השיב שאין הדבר כך במקרים דחופים. הוא הבהיר כי נשלחה הודעה לנאשם על הגעת איש מקצוע לתיקון התקלה, אלא שמאחר שלא היה חשמל כלל בבית, נוצרה תקלה דחופה שהיה צורך בתיקונה.

עוד השיב כי הוא עצמו היה בתוך הבית כאשר הטכנאי עסק בתיקון הדוד וכי הבחין במו עיניו באירוע התקיפה. הוא הדגיש כי הטכנאי לא נגע כלל ועיקר בנאשם וכי לא החזיק מברג בידו וכי טענתו של הנאשם בענין זה היא שקר גס. כך גם ציין לגבי הטענות כי הוא היכה את הנאשם וכי הוא והטכנאי הם חברים שזממו לטפול עלילה על הנאשם.

המתלונן ציין כי במקום נכחו אשת הנאשם, ורד בכר ויוסי בן דוד.

לוי פאריב הוא אשר הוזמן לתקן את התקלה בביתו של המתלונן.

העד סיפר כי הוזעק לביתו של המתלונן עקב תקלה בחשמל ומשהגיע למקום סבר כי מדובר בקצר בדוד. המתלונן הבהיר לו כי אין לו שלט לשער החשמלי ועל כן ייכנסו לחצר של השכנה. לדבריו, היתה השכנה בבית. העד תאר כי הוא הוציא פנס, פרוזקטור עם כבל ואז הבחין בנאשם. הוא המשיך ללכת וטיפל בדוד. משסיים והחל למלא בו מים, ניגש אליו הנאשם והטיח בו כי הוא גנב. העד השיב לו כי אינו גנב וכי הוא - הנאשם מכיר אותו היטב כיון שביצע אצלו שיפוצים בביתו. חרף זאת אחז בו הנאשם והחל למשוך אותו בחולצתו ובצווארו, תוך שצעק כי הוא גנב. העד התרה בו כי מדובר באזור חשוף עם חשמל וכי עליו להניח לו לסיים את הטיפול. הנאשם השיב לו כי אם היה לו נשק במקום היה יכול לנקות את הקנה מפיח. העד ביקש מממנו כי יפתח את השער ואז יעזוב את המקום ואילו הנאשם השיב לו כי ייצא כמו שנכנס, כמו גנב והחל למשוך את כבל החשמל וסגר את החלון על ידו של המתלונן.

משהוטחה בו טענת הנאשם כי הנאשם סבר בחושך כי מדובר בגנב, הביע העד את תמיהתו, הכיצד פורץ בא לתקן דוד עם פנס? לגבי הטענה כי העד תקף את הנאשם, השיב העד כי לא נגע בו כלל ועיקר ואף אשת הנאשם הגיעה למקום וביקשה מן השכן כי ייקח את הנאשם מן המקום לאור התנהגותו.

העד חזר והדגיש כי אין זו הפעם הראשונה בה פגש בנאשם וכי הנאשם מכיר אותו היטב, כיוון שראה אותו עובד במקום ואף הזמין אותו לבצע עבודה אצלו.

באשר למתלונן ציין העד כי הוא מכיר אותו בשל שהוא מגיע לביתו לתקן תקלות ולא מעבר לכך.

משהוטח בעד כי כל האירוע צולם על ידי המתלונן, הוא סיפר כי התקיפה עצמה לא צולמה שכן אז רק הובאה המצלמה וכי אין לו כל מושג אם יש צילומים נוספים מעבר לאלה שהוגשו ובאם כן היכן הם.

העד אישר כי הנאשם היה לבוש אותו יום כפי שהוא מופיע בצילום - בגד דמוי פיג'מה ולשאלת הנאשם האם חש בחגורת הסרעפת שלו, השיב כי לא נגע בו כלל ועיקר וממילא לא יכול לחוש בה.

משהטיח הנאשם בעד כי הוא נכנס לחצרו, השיב העד כי מדובר בשטח של השכנה ושם חונה גם רכבה ואילו חצרו של הנאשם נמצאת במרחק של כ-12-15 מטרים משם.

העד סיפר כי ניתן היה לצאת לא רק מבעד לחלון כפי שנכנס, אלא גם מבעד לשער ובכוונתם היתה לבקש מהשכנה כי תפתח אותו עבורם, והיא התעתדה לעשות כן, אלא שאז כבר הגיעה הנאשם והתכנית סוכלה.

העד חזר והדגיש כי קפץ מבעד חלון כשהוא מצוייד בפרוזקטור וציין כי פורץ אינו עושה כך ובוודאי לא כאשר המתלונן לצידו.

משהטיח בו הנאשם כי מדובר בהסגת גבול, ציין העד כי הוא חוזר ושונה שוב ושוב כי אין המדובר בחצרו של הנאשם, אלא בחצרה של השכנה ונכנס לשם באישור.

העד סיפר כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם נקרעה חולצתו וכן ניכר סימן בעורפו. הוא לא נזקק לטיפול רפואי.

משהוטחה בו טענת המתלונן כי הנאשם הגיע למקום רק בסוף התיקון של הדוד, ציין העד כי הוא עצמו הבחין בנאשם כבר משהגיע למיקומו של הדוד ואזי חזר הנאשם לעבר ביתו ולאחר מכן בסיום התיקון הוא חזר למקום ואז ארע האירוע.

העד אישר לשאלת הנאשם כי אין לו רישיון חשמלאי והוסיף: "אם היה לי לא היית מרביץ לי?"

הנאשם ביקש להגיש את הודעותיו של העד במשטרה:

בהודעתו מיום 30/10/08 (נ/10) מסר העד כי הגיע לתקן את התקלה ולא יכול היה להיכנס מבעד לדלת שהיתה במקום כיוון שהמתלונן הבהיר לו כי הנאשם לא יאפשר לעשות כן, לפיכך יצא אל הדוד מבעד לחלון ולדבריו הנאשם הבחין בו עושה זאת והמשיך בדרכו הביתה. העד הבהיר כי החצר אליה נכנס היתה של מאן דהוא אחר ולא של הנאשם ושם החל לעבוד. במהלך העבודה יצאה השכנה ושאלה האם יזקקו לעזרה. המתלוננת השיב בשלילה אך ציין כי במהלך העבודה יזקק העד לפתיחת השער והשכנה השיבה כי בשמחה תעשה זאת. לפתע הגיע למקום הנאשם והחל לצעוק כי יעזוב את המקום. העד השיב לו כי יירגע כיוון שתיכף הוא ממילא מסיים את ענייניו במקום אלא שהנאשם ניתק מיד את כבל החשמל, ניתק את החשמל ואז תפס בעד ומשך אותו עד השער. העד ביקש כי יפתח לו את השער ואז יעזוב ואילו הנאשם אמר כי לו היה לו נשק היה יורה בו וכי כיום יש חוקים חדשים במדינה, סרב לפתוח את השער ואמר לו כי ייצא כמו גנב כפי שנכנס. אשתו של הנאשם הגיעה למקום על מנת להרחיקו משם.

העד הבהיר כי המתלונן נכח במקום כל העת, צילם את האירוע והזעיק את המשטרה. עוד הבהיר כי הוא ראה את הנאשם סגר את החלון על ידו של המתלונן. העד הדגיש כי הוא והמתלונן לא נגעו כלל ועיקר בנאשם.

בהודעתו מיום 21/12/08 (נ/11) שנגבתה לאחר אזהרה באשר לתקיפתו את הנאשם, מסר העד כי לא נגע בנאשם וכי לא היה כלום בידו עת עמד בחצר אותה עת, לרבות מברג. הוא אישר כי היו בידו כלים לתיקון הדוד, אולם אלה הונחו כבר על ידו בעת האירוע כיוון שאז כבר סיים לתקן את הדוד.

לשאלת החוקר השיב העד כי הוא חבר של המתלונן ומכיר אותו מזה כארבע שנים. עם זאת הכחיש כי הוא עובד בחברה של אחיו של המתלונן.

נוגש מזכר של החוקר יהודה ביטון (ת/2) ממנו עולה כי לוי פאריב מסר בשתי הודעותיו כי המתלונן צילם את האירוע, אך בשיחה של החוקר עם המתלונן מסר הלה כי התכוון לצלם אך המצלמה לא פעלה ואין צילום של האירוע.

הוגשה הודעתו של הנאשם במשטרה מיום 15/12/08 (ת/1) ובה מסר הנאשם כי בשנת 2004 התקין המתלונן דוד חשמל בחצר הבית ללא אישור וללא רישיון במקום להתקינו בעליית הגג וזאת בניגוד לחוזה ביניהם. הנאשם הרחיב באשר לחוזה ובאשר לסכסוך האזרחי שבינו לבין המתלונן לרבות באשר להחלטות שיפוטיות שניתנו באשר לסכסוך זה.

באשר ליום האירוע ציין כי יצא לבוש בטריינינג ונעלי בית על מנת לקחת את העיתון ונתקל בדמות אפלה מחזיקה בחפץ בלתי מזוהה, שהסתבר לאחר מכן כמברג ולאחר מכן התברר כי זהו לוי פאריב, העובד אצל המתלונן. הלה התנפל עליו וחבט בו בחזה במכות אגרוף ובאמצעות המברג שאחז. הנאשם פרץ בצעקות והשוכרים של יחידת הדיור השניה ורד ויוסי ואשתו של הנאשם יחד עימו הצליחו לדחוף את "הפורץ לוי פאריב בחזרה לתוך החלון האחורי שממנו הוא פרץ".

הנאשם הוסיף כי בעת שפאריב היכה אותו, עמד בחלון המתלונן ועודד אותו להמשיך ולהכותו.

מיד לאחר מכן הוא פונה לבית החולים וצרף תעודות רפואיות ומסתבר, כך טען, כי היה לו אירוע לב קל. הנאשם הוסיף כי הוא סובל ממחלה קשה שהחמירה ועוד ציין כי חיכה לתאם עם החוקר את מועד הגעתו ועל כן הוא מגיש את תלונתו נגד השניים רק עתה וכי הוא יודע שלמשטרה דברים דחופים יותר מאשר סכסוך השכנים שלו.

עוד הוסיף הנאשם כי מספר חודשים קודם לכן נערכה בחצרו בדיקה על ידי עובד של חברת חשמל שהיה מצוייד באקדח ובמהלך שיחה עימו ציין הנאשם כי אף לו אקדח כזה והמתלונן שהיה במקום היה עד לשיחה זו ועתה הוא מנצל את העובדה ששמע על מנת שאקדחו של הנאשם יוחרם. הנאשם הכחיש כי איים על המתלונן או על פאריב עם האקדח וכי זה לא היה על גופו אותו יום.

הנאשם אישר כי היה שותף לדחיפתו של פאריב אל החלון וציין כי עשה זאת תוך הפעלת כוח סביר וכן כי עשה זאת לאחר שהלה היכה אותו בחזה עשרות אגרופים עם המברג, דבר שגרם לו לאירוע לב. הוא ציין כי כוח סביר הוא של דחיפות על מנת לסלק אותו מן השטח שלו.

לשאלת החוקר מדוע לא פנה אליו בדברים, השיב הנאשם כי פנה אליו ונענה באגרופים ויתר על כן המתלונן הוא שעודד אותו לכך.

הנאשם הכחיש כי סגר את החלון על ידו של המתלונן.

לענין תיאום הגעתו של הנאשם לחקירה - הוגש מזכר של יהודה ביטון (נ/7) מיום 30/10/08 ולפיו זימן החוקר את הנאשם לחקירה אך זה מסר לו כי לא יוכל להגיע וציין כי הוא עורך דין.

הוגש מסמך מחדר המיון מיום האירוע (נ/18). הנאשם הגיע לבית החולים בשעה 23.37. (האירוע היה בשעה 19.00 לערך).

נמסר כי הוא סובל מכאבים בחזה "מלפני שעה" נמסר כי מדובר באירוע שהחל בשעה 21.30 כאבים בחזה הנמשכים עד אותו רגע ואשר החלו לאחר סכסוך שכנים.

הנאשם לא הזכיר עשרות מכות אגרוף ומכות מברג.

הוא נמצא במצב כללי טוב וללא ממצא חריג כלשהו ולא נזכר כל אירוע לבבי והוא שוחרר לביתו.

בבית המשפט פתח הנאשם את עדותו ברקע אישי וסיפר כי הוא חולה במחלת ניוון שרירית מולדת, ההולכת ומחמירה על ציר הזמן. הוא תאר הכיצד מגבילה המחלה את פעילותו ואת יכולותיו ועל כן לא יכול היה למעשה, לבצע את שיוחס לו בכתב האישום. הנאשם הצהיר כי הוא מחזיק בתעודת נכה 100% ואף הציג אותה בפני ביהמ"ש ואף הציג מסמך רפואי אשר נערך כשנה לפני האירוע בשנת 2007 והמעיד על מצבו הרפואי הקשה. (נ/16).

עוד סיפר הנאשם כי במסגרת הסכסוך האזרחי שבינו לבין המתלונן הגיע למקום מספר חודשים לפני האירוע חוקר של חברת חשמל ובחגורתו אקדח שנראה היה לעין כל. הנאשם פנה לחוקר זה בשיחה וסיפר לו כי גם ברשותו אקדח כזה. הנאשם סיפר כי המתלונן לא רק שהיה עד לשיחה הרי שהוא גם צילם והקליט את כל מהלך הבדיקה של חוקר חברת החשמל.

הנאשם סיפר כי בערב האירוע יצא מביתו על מנת לקחת את העיתון והלך במהירות את המרחק של כ-50 - 100 מטרים עד השער על מנת לעשות זאת. הוא הציג תמונות של החצר ומקום האירוע (נ/17).

הנאשם סיפר כי האירוע התרחש ביום 29/10/08 והנה ביום 28/10/08 התקבל מכתב מאת ב"כ המתלונן לפיו יש תקלה בחשמל ואיש מקצוע יגיע לתקן את התקלה ביום שישי ולא ביום האירוע כפי שהתרחש בפועל.

הנאשם המשיך ותאר כי יצא בערב באפילה גמורה ולאחר כ-50 מטרים נתקל בדמות באפילה מחזיקה דבר מה בידה. המרחק לדמות זו היה קצר מאוד והוא כמעט נתקל בה. הוא שאל את הדמות "מי זה?" אך לא נענה ועל כן הבין מיד כי נתקל בפורץ במיוחד משהם גרים במקום מועד לפריצות וגניבות וכאלה היו כבר בעבר. ועל כן צעק "הצילו גנב" וקיווה שהשכנה ורד תשמע ותזעיק את המשטרה. האדם בו נתקל החל לתקוף אותו באגרופים לסרעפת ולראש וציין כי הסרעפת היא השריר האחרון שעדיין מתפקד אצלו ועל כן חשש לחייו. הוא הספיק לצעוק "הצילו גנב" כך תאר וחש כי הפורץ "גומר עליו" וכן ציין כי ניסה להחזיר לו בכוחותיו הדלים.

ואכן כך ציין הנאשם הוא הגיש אישור רפואי כי פורץ זה גרם לו בכך לשבר בסרעפת.

הנאשם ציין כי נפל על הקרקע ולמזלו יצאו השכנים ורד ויוסי והוא ביקש מהם כי יזעיקו את אשתו.

כן הוסיף הנאשם כי במהלך האירוע עמד המתלונן בחלון ועודד את פאריב כי יכה אותו.

הנאשם הוסיף כי אז פנה ליוסי בבקשה שיסייע לו כי היה חשוב לו לסלק חלאה זאת מחצרו ולדחוף אותו אל החלון משם הוא בא.

לשאלת בא כוחו השיב כי הוא עצמו לא דחף את פאריב אבל היה לו חשוב לסלקו. הוא ציין כי הבין שמדובר במישהו מטעמו של המתלונן, כאשר המתלונן צץ בחלון.

עוד השיב לשאלת בא כוחו כי משהבחין בדמות לא נסוג חזרה לתוך ביתו בשל עקרונות חייו שכן הוא אינו נסוג מחלאות.

הנאשם הכחיש כי ניהל דין ודברים עם פאריב כנטען בכתב האישום. הוא אישר כי עשה כן לאחר התקיפה. עוד הכחיש כי גרר אותו עד לשער, או כי הזכיר את המילה נשק ולטעמו פאריב והמתלונן תאמו ביניהם הכל. עוד הכחיש כי סגר את החלון על ידו של התלונן ולטעמו לא ניתן לעשות זאת כלל ועיקר ובשל המבנה של החלון.

בחקירה הנגדית נשאל הנאשם הכיצד התברר לו בדיעבד כפי שמסר במשטרה כי פאריב החזיק בידו מברג והוא ציין כי לאחר נפילתו ראה זאת, יתכן על הרצפה, יתכן בארגז הכלים הוא אינו זוכר. התובעת הקשתה ושאלה הכיצד הבחין בכך באפלה הגמורה ששררה במקום לדבריו ועל כך השיב כי המתלונן הדליק את האור בחלון. אם כך, המשיכה התובעת והקשתה הרי שפאריב לא החזיק את המברג בידו אלא הוא היה מונח במקום כלשהו. על כך השיב הנאשם כי קודם החזיקו ואחר כך יתכן והניחו.

משהפנתה אותו התובעת אל האישור הרפואי מבית החולים הנזכר לעיל - נ/18, השיב הנאשם כי נאמר לו כי

היה לו אירוע לב קל וכי הוא זה אשר התנגד להתאשפז ובאשר לשבר בסרעפת, הרי שזה נתגלה רק אחר מספר שנים, ברם הוא נגרם כתוצאה ממכותיו של פאריב.

לשאלת התובעת מדוע חיכה זמן רב עד שהגיש תלונה במשטרה, ציין כי למחרת היום התקשר אל החוקר ביטון, אולם זה אמר לו כי אל לו לבוא כיוון שהוא עומד לחלט את נשקו ועל כן עליו להמתין עד שיתאם עימו.

משהקשתה התובעת על הנאשם ועימתה אותו עם כך שפאריב למעשה ביצע עבודות בעבר במתחם זה וגם אותו ערב ביצע עבודה, השיב הנאשם: "הוא פרץ הוא נכנס ללא רשות, לרשות היחיד שלי, אני רואה דמות בלילה, ורד ואני לא הרשינו לו להיכנס. הוא לא הורשה להיכנס. הוא פורץ. בואי נקרא לילד בשמו, פורץ".

עוד עימתה התובעת את הנאשם עם האמור בהודעתו במשטרה.

לטענתו בבית המשפט אין ביכולתו הפיזית לדחוף איש והנה במשטרה ציין כי דחף את פאריב והפעיל כוח סביר על מנת לסלקו. הוא השיב כי הוא לא דחף אותו כלל ולמרבה המזל היה שם יוסי שסייע לו לדחוף " יוסי עזר לי לדחוף אותו לחלון, צריך לסלק את האיש הזה, יוסי סילק אותו והוא טיפס לבד לחלון לא שמישהו עזר לו. יש תמונה שצדקיהו מצלם את פאריב מטפס על החלון והוא נכנס".

המשיכה התובעת והקשתה וביקשה לדעת האם טוען הנאשם כי יוסי הוא שדחף אותו ועל כך השיב: "לא, אני סייעתי, כפי שחולה במחלת ניוון שרירים יכול לדחוף את העט שלו על השולחן וזה מה שיכולתי לעשות". וסוף דבר השיב כי למעשה לא היו שניהם צריכים לדחוף אותו כיוון שהוא עלה לבדו אל החלון, טיפס והלך.

משהמשיכה התובעת ועימתה את הנאשם עם האמור בהודעתו שבמשטרה, הוא טען כי כנראה האמור בה אינו מדויק, לאור שמסר בבית המשפט. הוא הסביר כי במשטרה לא רצה לפרט על מחלתו.

יוסי בן דוד, זומן כעד הגנה וסיפר כי הוא מתגורר עם ורד אשר שכרה את יחידת הדיור במתחם של הנאשם.

הוא סיפר כי אותו ערב צפה בטלוויזיה כאשר ורד יצאה החוצה וצעקה כי יש בחוץ תקיפה וכי הנאשם צעק כי תקפו אותו. הוא הורה לה לחזור פנימה כיוון שבבית ילדים קטנים ועוד סיפר כי המקום מועד לפריצות. העד סיפר כי המקום כולו מרושת במצלמות אבטחה. אלא שאותו יום לא ראה דבר במצלמות האבטחה אלא ראה את ורד יוצאת החוצה ושמע את הנאשם צועק כי תקפו אותו או משהו בסגנון זה. הוא ניגש בריצה למקום לחניה הצמודה לביתו של המתלונן ושם הבחין בנאשם על הרצפה כאשר סמוך לקיר עמד גבר. היה לילה חשוך של חורף ואותו גבר החזיק משהו בידו. העד סבר כי מדובר בפורץ והנאשם החל לצעוק שהוא נכנס מהחלון תכניס אותו בחזרה. העד שאל אותו אדם לפשר מעשיו והלה אמר לו כי הגיע לתקן את הדוד ולשאלה כיצד נכנס, השיב "נכנסתי" והנאשם הנחה אותו להכניס אותו חזרה מבעד לחלון כיון שמשם נכנס. העד הבחין במתלונן העומד בתוך החדר ולא ממש בצמוד לחלון ואילו אשתו של הנאשם הגיעה ולקחה אותו עימה.

העד הוסיף כי כאשר קם הנאשם מהרצפה אמר שאינו חש בטוב וכי יש לו סחרחורת וכי האדם תקף אותו והוא סבר כי הוא פורץ וכן אמר שהוא נכנס מהחלון. העד השיב כי לא ראה את הנאשם סוגר את החלון על ידיו של המתלון וכי המתלון נמצא פנימה יותר.

עוד ציין : "הבחור קפץ פנימה, אני התקרבת אליו לעזור לו אבל הוא הספיק להיכנס פנימה ומאיר בא מאחורי גם לעזור".

העד ציין כי במהלכו של אותו אירוע לא שמע את הנאשם מאיים כלל ועיקר לרבות בענין אקדח.

בחקירה הנגדית אישר העד כי את חלקו הראשון של האירוע לא ראה.

הקשתה התובעת על העד ושאלה מדוע לא התקשר אל המשטרה או אמר לורד להתקשר כאשר יצא החוצה וסבר שמדובר בפורץ.

השיב על כך העד כי לא היה כל מקום לכך כיוון שהוברר כי זהו טכנאי אשר הוזמן על ידי המתלון הוא המשיך והשיב לשאלותיה כי ידע על כך מיד שכן הוא אמר שהוא בא לתקן את הדוד והעד אף הבחין במתלון העומד בחלון ועל כן גם קישר מיד מדוע ביקש ממנו יום קודם המתלון את המפתח לשער. על כן, כך ציין, מספר שניות לאחר שהגיע, הבין כי מדובר בטכנאי.

בעד הוטחה גרסתו של הנאשם במשטרה לפיה הנאשם, העד, ורד ואשת הנאשם דחפו את הטכנאי אל תוך החדר מבעד לחלון. העד השיב כי הנאשם אמר לו להכניס אותו לאחר שגם הוא הבין כי מדובר בטכנאי ולא בפורץ ועל כן הוא פנה אל הטכנאי ואמר לו לחזור חזרה, הלה החל לצעוד לכיוון החלון ועל מנת למנוע מריבה, העד התקדם על מנת לסייע לו, הנאשם קפץ אחריו ולדברי העד הוא לא הבין איך הוא קם כל כך מהר מהרצפה "כאילו לעזור לו, הוא לא הספיק לגעת בו לדעתי, אולי דחף את היד מלמטה או משהו כזה".

אם כך, הקשתה התובעת האם גרסת הנאשם אינה נכונה? בשפה רפה, ציין העד כי היא נכונה וכי "אנחנו באנו לדחוף". וכן: "מאיר גובר אמר לי לדחוף אותו פנימה לאן שהוא נכנס, אני התכוונתי להרים אותו, באתי לכיוון שלו לא הספקתי לגעת בו, אולי בעדינות אבל לא הרמתי אותו, באתי לעזור לו והוא הצליח להיכנס פנימה ומאיר גובר ממש נדבק בי. הוא נכנס לבד. זריז. אתלט".

העד הביע תמיהה הכיצד הנאשם כאדם חולה יכול להכות את הטכנאי הצעיר והבריא ועוד הביע תמיהה מדוע לא הגיעה המשטרה לגבות מנו עדות. לשאלת התובעת מדוע לא פנה הוא אל המשטרה לספר את גרסתו, השיב כי המשטרה היא שצריכה לבוא אליו.

הובאה בפני העד טענת הנאשם כי המתלון עמד בחלון ועודד את פאריב להכותו. העד ציין כי לא שמע דברים כאלה ואף לא ראה אירוע של תקיפה, כאשר הוא יצא הנאשם כבר היה על הרצפה.

כן ציין הנאשם משהובאה בפניו גירסת הנאשם כי הוא לא ראה לאחר שהנאשם קם מן הרצפה כי הוא ניגש אל פאריב ושאל אותו מדוע תקף אותו.

ורד בן דוד, אשר העידה אף היא מטעם ההגנה מסרה כי מזה שנים רבות היא גרה בשכנות טובה לנאשם וכי הוא בעל הבית של הדירה אשר שכרה ממנו.

באשר לערב האירוע ציינה כיזכור לה ששמעה את הנאשם צועק בחוץ כי תוקפים אותו או משהו כזה והעירה את תשומת ליבו של יוסי לכך, וזה הנחה אותה להיכנס אל הבית ולהישאר בפנים. לאחר מכן חזר יוסי ועדכן אותה כי מדובר בטכנאי.

היא ציינה כי לא ראתה דבר אלא שמעה צעקות בלבד. היא עצמה נכנסה הביתה וסגרה את הדלת. עוד הוסיפה כי לא נתנה למתלונן מפתח לשער כיוון שאינה רוצה להיכנס לסכסוך שבין המתלונן לנאשם..

בחקירה הנגדית הכחישה העדה כי ידעה שאותו יום מגיע טכנאי למקום ואף הכחישה את דבריו של פאריב כי במהלך התיקון היא אף שוחחה עימו. לדבריה, הוא מסר כך כיוון שאסור לו להיכנס לשטח זה.

לשאלת התובעת האם אינה חוששת שהנאשם ידע כי היא אפשרה לטכנאי להיכנס השיבה בשלילה. עם זאת ציינה כי לא הפריע לה שהטכנאי נכנס למקום והיא כלל לא הבחינה בו.

משהוטחה בה גירסת הנאשם לפיה הוא ויוסי והיא ואשתו דחפו כולם יחדיו את הטכנאי מבעד לחלון, השיבה כי לא התקרבה כלל למקום האירוע ולא יצאה מביתה.

מוניק גובר, אשת הנאשם, מסרה בבית המשפט כי כדרכו מדי ערב יצא הנאשם להביא את העיתון.

היא שמעה צעקות: "גנב גנב רוצחים אותי". משהגיעה למקום ראתה את בעלה שוכב שפוף וסיפר לה כי הוכה בחזה ובראש. היא ראתה במקום אדם שאינו מוכר לה ובידו חפץ כלשהו וכן ראתה את המתלונן עומד בחלון ומשוחח בטלפון. במקום נכח גם יוסי בן דוד. הנאשם התלונן על כאבים חזקים בחזה. היא ניסתה להרימו אבל הוא סבל מהתקף של רעד חזק. ולפיכך ביקשה להפנותו לחדר מיון.

העדה סיפרה כי לא ראתה את הנאשם שמושך מישהו לכיוון השעה וכאשר היא הגיעה הוא שכב על הרצפה והתלונן על כאבים חזקים. עוד ציינה כי במקום שרר חושך מוחלט וכי הוא היחיד היה מן החלון של המתלונן.

העדה סיפרה כי הנאשם מתקשה בביצוע פעולות יומיומיות, לרבות רכיסת כפתורים וקשירת שרוכים. לשאלת בית המשפט באשר למעשיו במהלך היום היום השיבה כי הוא מקפיד על רכיבת אופניים וזו הפעילות היחידה שהוא עושה, הליכתו איטית וההתדרדרות של מצבו הולכת ומחמירה.

לטעמה הנאשם אינו מסוגל לבצע את שיוחס לו בכתב האישום.

בחקירה הנגדית ציינה העדה כי הדרדרות המחלה היא בקו ישר. תסמינים הופיעו בשנת 2000 והמחלה אובחנה בשנת 2005.

היא אישרה כי לכל הדיונים בבית המשפט הוא אכן הגיע ברכבו שלו אם כי מדובר ברכב מותאם. היא הוסיפה כי הוא מגיע תמיד עם מלווה כלשהו. משהטיחה בה התובעת כי מלווה כזה לא נראה לאורך כל ההליך וכי הנאשם אף ייצג את עצמו לאורך זמן, השיבה העדה: "בסדר שיש התקפים זה קורה".

עוד הקשתה תובעת הכיצד זה לאחר התקפה כה קשה על הנאשם ולאור תיאורה בדבר מצבו לאחר מכן, לא התלוננה במשטרה אלא מסרה עדותה רק ביום 21/12/08 ועל כך השיבה העדה כי אז זומנה אל המשטרה ומשהמשיכה התובעת והקשתה מדוע לא הוגשה תלונה, השיבה כי היתה עסוקה במצבו של הנאשם וכי אינה רצה למשטרה בשל כל דבר. לדבריה, גם בחדר המיון אמרו היא והנאשם לאחות בקבלה כי הנאשם הותקף במכות בחזה ובראש, אך הדברים לא נרשמו.

לדברי העדה כאשר היא יצאה החוצה, אותו אדם זר, עמד מחוץ לחלון ולא עשה דבר, הוא גם לא נמלט ולדבריה לא היה לו להיכן, סוף דבר הוא נכנס מבעד לחלון ועזרו לו לעשות כן. לשאלת התובעת מי עזר לו השיבה כי יוסי בן דוד עשה כן. אם כך הקשתה התובעת מדוע נקטה לשון רבים ואזי השיבה העדה: "מאיר אולי תמך" ולשאלה במי, השיבה: "ביוסי". דהיינו: "ניסו לעזור לו שייכנס דרך החלון.. מה לעשות אין לו איך לחזור". המשיכה התובעת והקשתה כי הרי לפי תיאורה של העדה אין הנאשם מסוגל לעשות פעולה פיזית פשוטה כלשהי והכיצד עזר איפוא, והיא השיבה כי יוסי בן דוד הוא שעשה את כל הפעולה הפיזית וכי הנאשם התעקש כי הוא ייכנס דרך החלון.

משהפנתה התובעת את תשומת ליבה לכך כי בהודעתה במשטרה לא מסרה זאת, השיבה העדה כי עתה נכנסת התובעת לפרטים.

העדה אישרה כי לא נכחה בתחילת האירוע ועל כן לא יכולה לאשר אחת מן הגרסאות לגביו.

באשר לגירסת הנאשם כי לאחר תקיפתו הוא קם ושאל את פאריב מדוע תקף אותו, השיבה כי היא לא נתקלה באירוע כזה ולא הבחינה בנאשם המשוחר עם פאריב. עוד ציינה כי ורד בן דוד לא יצאה החוצה במהלך אותו אירוע.

התובעת ביקשה להגיש את הודעתה של העדה במשטרה (ת/6) בה סיפרה כי בעלה חולה מאוד והיא מבקשת לצרף חוות דעת אודות מחלתו. עוד סיפרה כי אותו ערב יצא להביא את העיתון ושמעה זעקות סבר כי יש להציל אותו כיוון שגנב מכה אותו. היא מצאה אותו על הרצפה ואדם זר מחזיק כלי כלשהו בידו בעוד בעלה זועק כי מדובר בגנב. במקביל הבחינה במתלונן עומד מבעד לחלון ומשוחח בטלפון והיא מיד נטלה את בעלה מן המקום ואילו הזר נכנס מבעד לחלון אל תוך הבית. היא פינתה את בעלה אל חדר המיון ושם התברר כי היה לו אירוע לבבי.

היא ציינה כי לא ראתה את הזר מכה את בעלה ורק שמעה צעקות וכן ציינה כי לא שמעה את המתלונן מעודד את הזר להכות את בעלה. עוד ציינה כי לא ראתה את בעלה מכה את הזר. לשאלת החוקר אישרה כי במקום נכח יוסי בן דוד.

רפ"ק ליאור שליו אשר היה קצין החקירות בתחנת מסובים זומן כעד הגנה.

לשאלת ב"כהנאשם מדוע לא זומנו עדים לאירוע, כדוגמת יוסי בן דוד אשר צויין גם על ידי המתלונן כעד, השיב עד זה כי אינו זוכר מדוע לא נעשה כך ויתכן שאכן היה מקום לעשות כן.

עוד השיב העד כי אם צרף הנאשם דו"חות רפואיים הרי שהם אמורים להיות בתיק ואין לו כל תשובה מדוע אין הדבר כך. יחד עם זאת ציין כי עיונו בתיק החקירה העלה כי בתיק מצוי המסמך של חדר המיון.

במהלך עדותו של העד התעורר ויכוח בין הצדדים באשר למסמכים מסויימים האם צורפו לתיק החקירה אם לאו, האם נמצאים בו אם לאו, שכן הוטח בעד, שהגם שהוא עד הגנה והובא מטעם ההגנה כי המסמכים אינם בתיק והסתבר כי חלקם מצויים בתיק החקירה.

לאחר שהמסמכים המדוברים נמצאו בתיק, נטען כנגד העד כי הם לא סומנו כמקובל. העד ציין כי אין בכך חשיבות כיוון שהמסמכים הועברו אל התביעה יחד עם תיק החקירה. ומשנשאל על ידי ב"כ הנאשם הכיצד הוא יודע זאת אם המסמכים לא סומנו השיב לו העד, כי הא ראייה, שבמהלך עדותו עתה בבית המשפט הם הוצגו לב"כהנאשם מתוך תיק החקירה.

עזרא בצראווי הוא השוטר שגבה את הודעת המתלונן ביום 30/10/08. הוא נשאל לגבי

כך שהמתלונן מסר כי הראה לשוטרים את החבלה שנגרמה לו ביד ומדוע לא תעד אותה. לדבריו כאשר מציגים בפניו חבלה הוא מתעד אותה והגיוני שיבקש לראות ולתעד, אך אינו זוכר. לשאלת ב"כהנאשם האם המתלונן לא הראה את החבלה והוא לא ראה השיב בחיוב.

ירון מיוחס מחברת החשמל, אף הוא זומן כעד הגנה, וסיפר כי במסגרת ההליך האזרחי שנוהל בין הנאשם ובין המתלונן, הוא זומן לבצע בדיקת מונים בחצר הפרטית של הנאשם.

העד סיפר כי אותו יום הגיע למתחם עם נשק וכשהתכופף נחשף הנשק ואזי אמר לו הנאשם כי גם ברשותו נשק. במקום נכחו המתלונן, בא כוחו וחשמלאי נוסף. לעד הוצגו תמונות בהן הוא נראה במהלך הבדיקה וכן נראה המתלונן מצלם את הבדיקה. (נ/19).

בחקירה הנגדית אישר העד כי הוא לא צילם את התמונות לא הפיק אותן ולא ביקש להגדיל אותן, כפי שהוגשו

וממילא לא ביקש להגדיל את החלק המתמקד באקדחו. עוד אישר כי המתלונן לא שוחח עימו כלל ועיקר אודות האקדח.

עו"ד יצחק בן יצחק העיד מטעם ההגנה וסיפר כי הוא מייצג את הנאשם בהליכים האזרחיים בינו לבין המתלונן. הוא תאר את מהות הסכסוך וכן סיפר על המכתב שהגיע אליו ביום 28/10/08 בדבר הגעת איש המקצוע ביום שישי. הוא הוסיף כי איש לא פנה אליו בדבר הקדמת הזמנתו של איש המקצוע.

העד החל לספר על מגעים שהיו לו עם עורך דינו של המתלונן באשר לסגירת כל ההליכים, אולם אין לתת לכך כל משקל מעבר להיותם בגדר עדות שמועה, הרי שהם מתייחסים לשיחה עם עורך דינו של המתלונן ולא עם המתלונן עצמו ולא למותר לציין בענין זה כי המתלונן עצמו לא נחקר על כך כלל ועיקר.

הוגשה חוות דעתו של ד"ר יאיר סקורניק מומחה לרפואה פנימית. חוות הדעת נערכה ביום 4/1/13 (נ/20) וממנה עולה כי הוא מכיר את ההיסטוריה הרפואית של הנאשם מזה עשרות שנים וכי הוא חולה במחלת ניוון שרירים גנטית מולדת, המתגברת על ציר הזמן מאז שנת 1998 ואילך. כבר בשנת 2007, כך ציין המומחה הוא קבע במכתבו, אותו צרף לחוות הדעת, ואשר היה מופנה אל מקום עבודתו של הנאשם כי הוא סובל מניוון וחולשת השרירים אשר אינם מאפשרים הליכה, ריצה ועמידה לאורך זמן וכי הוא חשוף להתקפי שיתוק במהלך עבודתו. לפי חוות דעתו בשנת 2007 ובוודאי לאחר מכן, כך כתב, בגין התנוונות שרירי הגפיים, קיימת סבירות נמוכה מאוד לכך שהנאשם משך, דחף או גרר אדם למרחק קצר ובוודאי שלא לאורך מסלול ארוך של עשרות מטרים.

בחקירה הנגדית בבית המשפט מסר הרופא כי הוא אינו מטפל במחלתו זו של הנאשם וכי הוא רופא משפחה ומסר בשנת 2007 את המכתב לבקשת הנאשם. הוא אישר כי האירוע הנטען אינו מוכר לו כלל ועיקר וכן כי אין מסמך כלשהו לתקופת האירוע. משנשאל, על ידי התובעת מהיכן הסיק איפוא כי לא סביר כי הנאשם ימשוך או יגרור וכיו"ב, השיב כי הוא יודע בקווים כללים ואף הסתמך על מסמכים מאת הנוירולוגית וכמו כן הוא מכיר את אופי המחלה. הוא אישר כי המסמכים של הנוירולוגית הם משנת 2010, דהיינו שנתיים לאחר האירוע.

לשאלה האם הנאשם יכול לסגור חלון על ידיים של מישהו, השיב כי אינו יודע לענות והשיב בחיוב לשאלה האם הנאשם יכול לאיים על מאן דהוא.

הביאה התובעת בפני הרופא את טענת הנאשם כי הוא הותקף אותו יום במכות רבות לחזה, לראש ולסרעפת וגם באמצעות מברג ושאלה הכיצד היו הדברים אמורים להשפיע עליו במצבו כפי שהעד מתאר אותו. העד התקשה להשיב על השאלה ולמעשה לא נתן עליה תשובה וציין כי אינו בטוח שהדברים רלבנטיים למחלה הספציפית.

משהטיחה בו התובעת כי על סמך קווים כללים של ידיעה הצליח לקבוע בוודאות כי הנאשם אינו יכול למשוך

לדחוף וכיו"ב, השיב: "זה סביר שאולי הוא כן יכול אבל אולי דחיפה קצרה כן, אך לגרור בן אדם לאורך מרחקים לא סביר, אופי הפעולה של המחלה השריר היה נתפס".

עוד הביאה התובעת בפני הרופא את גרסתו של יוסי בן דוד לפיה התפלא הכיצד מיהר הנאשם לקום מן הרצפה ויחד הם דחפו את פאריב אל מבעד לחלון, והכיצד משתלב הדבר עם תיאורו את המחלה ועל כך השיב העד כי אכן הדבר נראה לו מוזר.

התובעת הפנתה את העד אל המסמך משנת 2007 בו רשם שהתקדמות המחלה היא איטית והוא ציין כי אכן הוא סבור שלא היה שינוי גדול בין שנת 2007 לשנת 2008.

בטרם אדון באשר להתרשמותי מן העדים אציין כי אין בדעתי להיכנס לסכסוך האזרחי הקיים מזה שנים בין הנאשם לבין המתלונן. לטעמי, וכפי שאף הבהרתי לא אחת במהלך הדיונים, יתכן והוא היווה את הרקע למעשים הנטענים, אך לסכסוך עצמו ולמהותו אין כל רלבנטיות להכרעה.

אין כל רלבנטיות לטענת הנאשם כי הדוד הותקן שלא כדין ולא על פי החוזה. אין גם כל רלבנטיות לטענות נגדיות של המתלונן בנושא זה ולויכוחים ביניהם אודות קריאת מוני החשמל והשאלות בדבר התשלום בעד החשמל הנצרך ועוד ועוד, כפי שעלה במהלך הדיונים.

ואוסיף ואומר, לטעמי גם אין צורך להכריע בשאלה האם הסיג לוי פאריב את גבולו של הנאשם אם לאו, או שמא הסיג את גבולה של ורד בן דוד, או שמא לא הסיג את גבולו של איש וזאת כפי שיפורט להלן.

הדוד המדובר צמוד לחלון ממנו יצא לוי פאריב והוא הנזכר לאורך כל ההליך כחוט השני. ברי, איפוא, כי לא ניתן לתקן דוד זה מתוך ביתו של המתלונן ויש לתקן אותו מחוץ לבית.

על כן, כך טען הנאשם היה צורך לתאם עימו הגעת בעל מקצוע, כפי שאכן עשה המתלונן במכתבו, אלא שלא עמד באמור במכתבו ופעל אחרת.

מאידך גיסא, עשה כן המתלונן בשל שהתעוררה בעיה דחופה שהצריכה תיקון דחוף.

פאריב יצא אל שטח המושכר למעשה, לורד בן דוד ומכאן נשאלת השאלה, מדוע יצא קצפו של הנאשם על כך?

אמנם כעולה מהעדויות שבאו בפני בית המשפט נדמה כי במתחם הנדון נוצרה אווירה כזו כי מבלי לקבל

אישור מן הנאשם אין יוצא ואין בא וורד בן דוד בכלל זה. בעדותה של עדה זו, ניכר היה חששה לטעון אחרת. היא עשתה כל מאמץ להרחיק עצמה מן המקום ומן האירוע ומכל קשר אליו, הגם שהמתלונן ציין כי היא הייתה במקום והגם שהנאשם עצמו גם הוא ציין כך ובנקודה זו לא הייתה ביניהם מחלוקת.

עוד יצוין כי במהלך עדותה של ורד בבית המשפט היא מסרה כי נוכחות של פאריב במקום לא הפריעה לה כלל ועיקר ומכאן שלה לא היתה כל טענה בענין זה וחוזרת השאלה, מה לו לנאשם ולטענה כי פאריב הסיג את גבולה של ורד?

כך או כך, אפילו תאמר כי פאריב הסיג את גבולו של הנאשם, הרי שאין ספק כי לא באלימות מרחיקים מסיג גבול ובוודאי לא כפעולה ראשונית. היה על הנאשם לפנות אל מסיג הגבול, כטענתו ולבקשו לצאת מן השטח ואם לא הועילו הדברים, הרי חלף שימוש באלימות יש להזעיק את המשטרה.

נכון שהנאשם טען כי פאריב תקף אותו באופן מיידי והוא אף סבר כי מדובר בפורץ ועל כן פעל כפי שפעל, ואולם לא יכולתי לקבל טענתו זו.

פאריב טען כי היה במקום עם פנס ואף עם "פרוז'קטור". מצאתי לקבל טענתו זו, כיוון שברי שבשעת ערב ובחושך, וכפי שציין הנאשם ואף כל עדי ההגנה, כאשר במקום שוררת אפילה גמורה, הוא לא יכול היה לתקן את הדוד שנמצא מחוץ לבית צמוד לקיר מבלי להעזר באמצעי תאורה.

אם כך, הרי תמוה מאוד כי הנאשם סבר כי העומד מולו עם פנס הוא פורץ. כלום ביקש הפורץ להקל על חשיפתו וזיהויו?

עוד ציין הנאשם כי פאריב תקף אותו מיד וכן ציין כי מיד עם תקיפתו, עמד המתלונן בחלון ועודד אותו להמשיך בכך, דהיינו בעת שהבחין בפאריב, עמד המתלונן בחלון ואם כך, הרי שברי לו שאין המדובר בפורץ וכי מדובר במאן דהוא הקשור במתלונן. או אם סבר שמדובר בפורץ שהמתלונן אינו מבחין בו, הגם שהוא עומד בחלון במרחק של כמטר ממנו, מדוע לא קרא לעברו וביקש את סיועו בהתקשרות למשטרה או בסילוקו של הפורץ?

הנה כי כן גרסתו זו של הנאשם אינה יכולה לעלות בקנה אחד עם מבחני היגיון ושכל ישר.

תשובות נוספות של הנאשם מעלות תמיהות נוספות באשר לגרסתו זו.

כך בבית המשפט משנשאל על פעולותיו ומדוע התעקש למרות מצבו להמשיך בהן, השיב כי היה חשוב לו לסלק את "החלאה הזאת" מחצרו. דהיינו, ניכר היה כי הנאשם היה מונע מכוחו של אותו סכסוך ארוך וישן

בינו לבין המתלונן ולא מחששו מפני אותו "פורץ" כיוון שאותה עת, כזכור, כבר היה לו ברור ונהיר כי מדובר באדם הקשור אל המתלונן.

ועוד עולה תמיהה מדוע התעקש הנאשם ואכן הוא התעקש, כפי שאף העיד יוסי בן דוד ואף אשת הנאשם, להחזיר את פאריב מבעד לחלון בדרך בה הגיע אל מקום האירוע.

אם אכן מדובר היה בפורץ, מדוע היה עליו לדחוף אותו מבעד לחלון של המתלונן, דהיינו וכפי שנאמר לעיל, ברי לו כי מדובר באדם הקשור למתלונן. הדבר העלה את חמתו, כיוון שלטעמו המתלונן הסיג את גבולו ועל כן פעל כפי שפעל.

עתה יש לבחון ולקבוע ממצאים ואלה מבין הגרסאות יש להעדיף באשר לעימות שהתרחש בין פאריב לנאשם.

פאריב והמתלונן מסרו הודעותיהם במשטרה יום לאחר האירוע. תלונותיהם דומות בגרעין האירועים ואף בעדויותיהם בבית המשפט לא נמצאו סתירות או פירכות בין הודעותיהם במשטרה לבין עדויותיהם בבית המשפט או בין שתי העדויות, למעט אי דיוקים קלים הנובעים ממרחק של זמן.

אני ערה לכך, שבין המתלונן לבין הנאשם קיים סכסוך כאמור וכי המתלונן אכן לא הסתיר את עוינותו כלפי הנאשם ואף נקט כלפיו בביטויים קשים לא מעט בתשובותיו, ברם בכך לכשעצמו אין כדי לפגום במהימנותו ויש לבחון את מכלול הדברים ואת עדותו אל מול מכלול העדויות והראיות שהובאו בפני בית המשפט.

עוד אני ערה לכך כי תחילה דובר על כך שהמתלונן צילם את האירוע וכך מסר פאריב בהודעתו למשטרה וצילומים כאלה לא נמסרו למשטרה ולאחר מכן נמסרו על ידי המתלונן מספר תמונות שצילם בזירת האירוע, אולם לא תעדו את התקיפה עצמה, כפי שמסר.

הנאשם, למרות גרסתו כי הותקף ותקיפה קשה מאוד, של עשרות מכות אגרוף ומכות באמצעות מברג לחזה ולראש, לא הגיש תלונה במשטרה לא למחרת האירוע ואף לא לאחר מכן ולא קיבלתי את גרסתו כי חיכה עד שיזמן למשטרה, שכן על פי המזכר שהוגש לבית המשפט, נעשה ניסיון לזמנו קודם לכן והוא נמנע מלהגיע.

באשר לטענתו כי הותקף באופן זה, הרי שבאותו ערב, הגיע הנאשם לחדר המיון וכל שנאמר שם כי הוא חש בכאבים בחזה לאחר סכסוך שכנים. דבר עשרות המכות בחזה ובראש לא נזכר בתעודה הרפואית בחדר המיון.

כבר בהודעתו במשטרה וגם בבית המשפט טען הנאשם כי באותו ערב בבית החולים נמצא כי הוא סובל כתוצאה מהתקיפה מאירוע לבבי קל, אלא שהתעודה הרפואית מעלה ממצאים אחרים לחלוטין ואירוע לבבי כזה לא נזכר בה כלל ועיקר.

בבית המשפט הפליג הנאשם והפריז בעדותו והוסיף כי פאריב היכה אותו מכות נאמנות בסרעפת וכי כתוצאה מכך נגרם לו שבר בסרעפת, משהקשתה עליו התובעת בנושא זה שזכרו לא בא במסמכים הרפואיים ציין כי השבר התגלה רק לאחר מספר שנים אבל אין ספק כי הוא תוצאה של מעשים אלה.

מעבר לכך שהנאשם לא התלונן כלל ועיקר על פגיעה בסרעפת ביום האירוע או מיד לאחר כן, הרי שבוודאי לא ניתן לקשור נזק רפואי שהתגלה מספר שנים לאחר מכן לאירוע זה דווקא והגם שלא ניתנה כל חוות דעת רפואית בנושא זה.

עוד טען הנאשם באשר למצבו הרפואי כי לא יכול היה בשל המחלה ממנה הוא סובל לבצע את אשר נטען כלפיו.

יש לזכור כי המעשה הנתעב ארע בשנת 2008 ועל כן אין לבחון אותו על פי ממצאים אשר הוצגו לבית המשפט באשר למצבו של הנאשם כיום, כאשר הובהר כי מדובר במחלה שיש לה התקדמות איטית לאורך השנים והיא הולכת ומחמירה את מצבו של הנאשם.

הרופא אשר העיד מטעמו של הנאשם אמנם מכיר אותו לאורך שנים רבות, אך אינו מטפל במחלתו זו של הנאשם ומכיר אותה מן המסמכים שהובאו לעיונו. הוא אף לא יכול להעיד על מצבו של הנאשם בשנת 2008, ואישר בהגינותו כי לאור מצבו בשנת 2007, אכן יש לשער כי הייתה התקדמות איטית של המחלה.

הנחתו כי הנאשם לא היה מסוגל לבצע גם אז את אשר מיוחס לו אינה עולה עם העובדות אשר הובאו בפני בית המשפט ואף מטעמה של ההגנה עצמה. הן הנאשם בהודעתו שבמשטרה והן עד ההגנה בן דוד מסרו כי הנאשם דחף את פאריב אל החלון על מנת להכניסו אל הבית. זוהי פעולה המצריכה מאמץ פיזי שאינו קל כלל ועיקר והנה הנאשם ביצע אותה.

ובאשר לפעולות פשוטות ויומיומיות אשר הנאשם ניסה להתנער אף מהן ולטעון כי אינו מסוגל לבצע כלל ועיקר. הרי שעם כל ההבנה למצבו הרפואי שאינו פשוט, הנאשם התייצב לבדו לכל הדיונים בבית המשפט והגיע בכוחות עצמו אל בית המשפט, והתנהל לבדו במסדרונות בית המשפט ובאולם בית המשפט, ללא עזרה וללא ליווי.

בנושא זה ניסתה, ככל יכולתה, לסייע לנאשם אשתו מוניק, אשר מסרה כי אינו מסוגל לבצע את הפעולות היומיומיות הפשוטות ביותר. אולם אין לשכוח כי מדובר היה במעשים שבוצעו לפני מספר שנים ולא במצבו של הנאשם כיום ובאשר למצבו כיום משעומתה אשת הנאשם עם כך שהנאשם הגיע לבדו לכל הדיונים וייצג עצמו, כמו גם נטל חלק פעיל בדיונים והכל ללא עזרה, היא מסרה תשובה מתפתלת ומתחמקת.

ועל כן ועם כל ההבנה, כאמור, למצבו, נראה היה כי הנאשם מגזים באשר למצבו ובוודאי באשר למצבו דאז

בשנת 2008.

על כן, אפילו לגרסתו של הנאשם הרי שהוא תקף את פאריב בכך שדחף אותו לעבר החלון, ביחד עם בן דוד.

באשר למכלול גרסתו של הנאשם, הרי שלאור כל האמור לעיל התקשיתי עד מאוד ליתן בה אמון ולייחס לה מהימנות, בוודאי לא ניתן היה להעדיפה על עדויותיהם של עדי התביעה.

הנאשם העיד ואף סיכומי בא כוחו מושתתים על עדותו ועל אמונתו זו כי כל שעשה היה להרחיק פורץ ומסיג גבול מחלקתו וכי הדברים היו בגדר הגנה עצמית.

ציינתי את שאמור לעיל מדוע לא ניתן היה לקבל את הטענה כי פאריב נדמה היה בעיניו של הנאשם כפורץ. הטענה אינה סבירה ואינה עולה בקנה אחד עם מבחני היגיון ושכל ישר, ואף מגרסתו של הנאשם עצמו למדנו כי עיקר טעמיו היו להרחיק את מי שלטעמו פלש לגבולו והוא מטעמו של המתלונן ואל לו להיות בחצריו שלו אותה עת.

גרסתו של הנאשם אף לא נתמכה על ידי עדי ההגנה.

בן דוד מסר אמנם כי משהגיע למקום הבחין בנאשם שרוע על הקרקע, אך ציין כי לא ראה את חלקו הראשון של האירוע. בניגוד לנאשם הוא לא שמע את המתלונן מעודד את פאריב לתקוף את הנאשם, הוא עצמו, בניגוד לגרסת הנאשם הכבין מיד כי מדובר בטכנאי ובמאן דהוא הקשור אל המתלונן, ועל כן לא מצא להזעיק את המשטרה, והוא אף לא הבחין בכך כי לאחר שהנאשם קם, הרי שלא כפי שציין הנאשם, הוא לא ניגש אל פאריב לשאול אותו מדוע תקף אותו. בשפה רפה אישר עד זה כי השניים "סייעו" לפאריב להיכנס חזרה אל החדר מבעד לחלון, כאשר הנאשם הוא שעודד אותו כל העת לסייע לפאריב לעשות כן.

ורד בן דוד שעשתה ככל יכולתה לשכנע כי מזה שנים רבות היא גרה בשכנות טובה לנאשם ועדיין שוכרת ממנו יחידת דיור, ציינה כי לא יצאה כלל ועיקר מביתה אותו ערב וכל ששמעה היו צעקותיו של הנאשם כי תוקפים אותו, או משהו דומה. בניגוד לגרסתו של הנאשם, היא ציינה כי לא ראתה דבר וממילא לא סייעה לנאשם לדחוף את פאריב מבעד לחלון.

הנאשם אף תלה יתרה באשר לתלונת המתלונן ופאריב בנושא האקדח בכך שהמתלונן למד על כך שיש לו אקדח ממי שהגיע לערוך בדיקה בשל הסכסוך שביניהם מטעמה של חברת החשמל והיה מצויד אותו יום באקדח שבלט ועורר את התעניינותו ועל כן שוחחו השניים ובשיחה הבהיר הנאשם כי אף לו אקדח כזה. עתה, כך ציין הנאשם, עשה המתלונן שימוש במידע זה והאשים אותו בכך שאיים עליהם כי יעשה שימוש באקדחו.

הבודק מטעם חברת החשמל זומן כעד הגנה והוצגו על ידי הנאשם תמונות שצולמו ביום הבדיקה ומתעדות

אותו נושא אקדח. הוא ציין כי הוא לא צילם תמונות אלה ולא ביקש להגדילן, עוד ציין כי המתלונן לא שוחח עימו אודות אקדחו.

כאמור לא קיבלתי את הטענה כי הנאשם חשד כי מדובר בפורץ. אולם אפילו חשד בו, היה עליו להתקשר אל המשטרה ולא לנקוט כלפיו באלימות.

פאריב גם לא הסיג את גבולו של הנאשם, שהרי גם לדידו הוא יצא מן החלון אל חצרה של ורד, ועל כן אין הוא רשאי לנקוט פעולה כלשהי בשמה של ורד. היה עליו להזעיק את המשטרה, אם חשב שעליו לסלק פורץ משטח זה. הוא אף לא דיווח לורד כי פורץ פלש לשטחה, או כי מאן דהוא פרץ לשטחה.

גם מעדותו של בן דוד, אשר נכח במהלך חלק נכבד מן האירועים לא עולה כי הנאשם דיווח לו כי למעשה, מדובר בהסגת גבולה של ורד.

לא ניתן גם לקבל את הטענה כי פאריב הקדים ותקף את הנאשם ועל כן מדובר היה למעשה בהגנה עצמית.

ראשית, הנאשם עצמו, אף הוא נכנס לחצרה של ורד, הגם שהוא מתייחס לכך כאל חצריו שלו, אין לשכוח כי משהשכיר את המקום לוורד, מדובר בחצריה שלה, ועל כן אין הוא מתגונן בפני מסיג גבול הנמצא בחצרו שלו.

ואולם מעבר לכך, אף יש לדחות את הטענה כי פאריב הקדים ותקף אותו, שכן אף לגרסתו בבית המשפט, הרי שהוא הקדים ושאל את פאריב מי אתה בטרם החל המגע הפיזי ביניהם. וזאת בכפוף לכך, שגרסתו כי אכן פאריב הקדים ותקף אותו היתה מתקבלת על ידי, וכפי שצויין לעיל לא כך הם פני הדברים.

נמצא, איפוא, כי לא נתתי אמון בגרסתו של הנאשם ואף לא קיבלתי את טענותיו כי סבר שמדובר בפורץ וכי נהג בו בדרך שיש לנהוג בפורץ ובמסיג גבול, או כי נקט דרך של הגנה עצמית.

יצוין כי משלא קיבלתי את עדותו של הנאשם כי פאריב תקף אותו מיד לכשהבחין בו אזי אף לגרסתו של הנאשם עצמו ותוך שדחיתי את טענתו בדבר הגנה עצמית והגנה מפני פורץ כפי שפורט בהרחבה לעיל, היה כדי להרשיעו בתקיפתו של פאריב, שכן כעולה מהעדויות שפורטו לעיל בהרחבה ואף על פי עדי ההגנה, הרי שהנאשם היה פעיל בדחיפתו של פאריב אל תוך ביתו של המתלונן מבעד לחלון ובכך יש לראות את תקיפתו של פאריב.

אלא שלא על אלה בלבד תושחת הכרעת הדין.

ב"כ הנאשם אף ביקש לקבוע לעניין זה שאם אכן זוהי תקיפתו של הנאשם את פאריב כי אזי מדובר בהגנה של "זוטי דברים" ומטעם זה יש לזכות את הנאשם.

משלא קיבלתי את הטענה , כפי שטען אותה ב"כ הנאשם כי הנאשם תקף את פאריב רק לאחר שפאריב תקף אותו, ומשממילא לא תושתת הכרעת הדין, כאמור על גרסת הנאשם בלבד, אלא על פי גרסאות עדי התביעה, הרי שמתיתר הדיון בהגנת "זוטי הדברים".

בעדויותיהם של עדי התביעה הרלבנטיים - המתלונן ופאריב לא נמצאו, כאמור סתירות ופירכות ולא כאלה היורדות לשורשו של ענין ושיש בהן כדי לפגוע במהימנות העדויות.

אני ערה לתמיהות אשר העלה ב"כ הנאשם באשר לעדויות אלה.

אכן התמונות שהציג המתלונן במהלך עדותו בבית המשפט (ת/4) לא נמסרו על ידי לתיק המשטרה ויתר על כן נמסר כעולה מן המפורט לעיל, כי הוא אמנם צילם, אך המצלמה לא פעלה ועל כן לא נמסרו תמונות ואכן הנאשם ביקש מהמאשימה בכמה הזדמנויות כי תעביר לו תמונות שצולמו אותו יום ונענה על ידיה כי כאלה אינן בנמצא. אכן ברשותה של המאשימה לא נמצאו תמונות ואלה הובאו לראשונה אל בית המשפט על ידי המתלונן עצמו במהלך עדותו.

לא הובהרו עד תום הטעמים לכך, אולם התמונות הוגשו בהסכמה והנאשם לא חלק ואף היום אינו חולק על המצולם בהן, שייאמר ויודגש כי אין בו כדי לשפוך אור על האירוע ולו במאומה.

על כן והגם שעולה תמיהה מצעדי זה של המתלונן, אין בכך כדי לשנות דבר ממצא כלשהו.

עוד העלה ב"כ הנאשם תמיהה הכיצד יכול היה הנאשם בכוחותיו ובמחלתו לתקוף את פאריב כפי שתאר ואין לי אלא להפנות אל האמור לעיל באשר למצבו הרפואי של הנאשם בעת ההיא וכן באשר לעדויות שנמסרו באשר למצבו הרפואי.

עוד העלה ב"כ הנאשם תמיהה הכיצד עשה כן הנאשם לאורך של 50 מטרים ממקום עמידתו של פאריב ועד השער, כפי שציין פאריב והוסיף כי המתלונן תמך בעדותו של פאריב וטען כי ראה זאת וברי כי לא יכול היה לראות זאת כיוון שהיה בביתו ולא יכול היה לצפות במהלך הדברים לאורך 50 מטרים.

אלא שעיון בפרוטוקול הדיון ובהודעותיו של המתלונן במשטרה מעלה כי המתלונן לא ציין מרחק כלשהו ואף לא טען כי הנאשם גרר את פאריב למרחק , אלא כל שציין הוא שהוא תקף אותו והחל לגרור אותו ובהודעה אחרת ציין שדחף אותו "והעיף אותו". וכי בכל אלה צפה מבעד לחלונו בעודו עומד בביתו ומצוי במרחק קצר מאוד של מטרים ספורים ממקום האירוע ועל כן גם שמע את הדברים הנאמרים ביניהם.

עוד העלה ב"כהנאשם תמיהה באשר לטענתו של פאריב כי נחבל בעורפו בשל מעשיו של הנאשם וכי חולצתו נקרעה ונקרע ממנה כפתור.

הוא ציין כי פאריב לבש אותו יום, על פי התמונות (ת/4) חולצה ללא כפתורים וללא כיסים ומעליה מעין מעיל ג'ינס שכפתוריו מברזל ועל כן ברי שהנאשם לא יכול היה לקרוע אותם.

וכן טען כי פאריב לא העלה טענות אלה בהודעותיו במשטרה, אלא לראשונה בבית המשפט.

טענות אלה אכן לא הועלו על ידי פאריב בהודעותיו שבמשטרה ואף הסביר את דבריו בהודעתו הראשונה במשטרה כי לא נפגע ואינו זקוק לטיפול בכך שגילה את החבלה בעורף רק מאוחר יותר. עם זאת יצוין כי היא לא נזכרה גם בהודעתו המאוחרת במשטרה. עם זאת יצוין כי המתלונן בהודעתו הראשונה במשטרה השיב לחוקר כי הוא סבור שפאריב נחבל בשל מעשיו של הנאשם, אך המליץ לשאול את פאריב עצמו.

ובאשר לבגדיו של פאריב, אכן הוא לבש חולצה/מעיל עליון מג'ינס בעל כיסים וכפתורים. יושם אל לב כי פאריב לא טען כי הנאשם תלש כפתור מבגדיו, אלא השיב לשאלת הנאשם היכן נקרעו בגדיו: "'החולצה שלבשתי בכפתורים מקדימה" וציין שהדבר קרה במהלך האירוע.

לפיכך לא מצאתי בכך סתירה או אמירה הנוגדת היגיון.

כן העלה ב"כ הנאשם תמיהות באשר לטענה כי למתלונן עצמו נגרמה חבלה כתוצאה מסגירת תריס על ידו.

ראשית טען ב"כ הנאשם לא יכולה להיטען טענה כזו כיוון שבמקום אין תריסים הניתנים לסגירה.

מלבד עדויותיהם של המתלונן ושל פאריב בנושא זה, הרי התמונה (ת/4) מעלה כי לחלון זה ישנם תריסים חיצוניים אשר כנפותיהם היו פתוחות אותו יום, ועל כן גם ניתן היה לסגור אותן.

עוד טען ב"כ הנאשם כי הנה המתלונן לא זכר האם נחבל במרפק יד ימין או שמא שמאל ומסר גרסאות סותרות באשר לכך בהודעותיו במשטרה ובבית המשפט. אכן כך היו פני הדברים, אלא שיש לזכור כי המתלונן העיד לאחר מספר שנים מקרות האירוע. הוא דבק בעמדתו כי נחבל כתוצאה ממעשיו של הנאשם וכך מסר בהודעותיו במשטרה ואף ציין בהן כי הראה את חבלתו לשוטר שהגיע למקום. בנסיבות אלה ובהתחשב בכך שמדובר היה בחבלה שלא הצריכה טיפול רפואי ולא הותירה חותמה על גופו של המתלונן, לא מצאתי כי מדובר בסתירה היורדת לשורשו של ענין.

באשר לאיומים הנטענים כנגד פאריב טען ב"כ הנאשם כי הנה לא יתכן כי הן פאריב והן המתלונן שמעו איומים אלה שכן פאריב טען כי הם הושמעו ליד השער, דהיינו מרחק של 50 מטרים מהמתלונן.

אמנם פאריב בהודעתו במשטרה מסר כי הנאשם גרר אותו לשער ואף איים עליו כמפורט בכתב האישום ואולם לא נאמר כי שם נאמר האיום. גם בעדותו בבית המשפט, הנאשם הוא שכרך את שני אלה יחדיו בשאלה האם

טען כלפיו פאריב כי גרר אותו עד השער ואיים עליו באקדח ועל כך השיב פאריב.

ועם זאת חזר פאריב והדגיש כל העת כי המתלון היה עד לכל האירוע.

יש לדחות את הטענה שהעלה הנאשם לאורך ההליך כי עדי התביעה למדו על אקדחו שלא מפיו אלא מאירוע שהתרחש במקום מספר חודשים לפני כן כאשר נציג חברת החשמל הגיע למקום והיה מצוייד באקדח והתפתחה שיחה בינו לבין הנאשם אודות אקדח וכך המתלון ששהה במקום למד אודות אקדח שהוחזק על ידי הנאשם ברישיון ולאחר מכן תאם עדויות עם פאריב באשר לאיומים שהושמעו בהקשרו של אקדח זה.

הנאשם טרח וזימן את אותו נציג חברת חשמל לעדות ואף הציג תמונות שצולמו ביום הגעתו של הנציג למתחם בית הנאשם והמתעדות בין היתר את המתלון המצלם את עבודתו של הנציג - כל זה נעשה בזמנו בעת בדיקת הנציג כחלק מההליך האזרחי המתנהל בין הנאשם למתלון.

נציג חברת החשמל יוסי מיוחס אישר שאכן התקיימה שיחה בינו לבין הנאשם אודות הנשק שלו וכן אישר כי המתלון לא השתתף בשיחה זו ולא התעניין בנשקו.

יצוין כי כאשר המתלון התלון במשטרה אודות התנהגותו של הנאשם, הוא ציין שהוא חש פחד ממנו לאור התנהגותו במהלך האירוע ולאור ידיעתו מדבריו של הנאשם כי בחזקתו אקדח. דהיינו, המתלון לא מסר כי בידעתו שהנאשם מחזיק באקדח.

לא נמצא כל ביסוס לטענתו זו של הנאשם מלבד כך שמהמתלון היה נוכח בעת שמאן דהוא אחר היה מצוייד באקדח ושוחח עם הנאשם אודות אקדחו.

ב"כ הנאשם העלה טענות בדבר המניעים האפשריים של עדי התביעה להעליל נגד הנאשם, אולם באותה מידה יש להעלות טענות כאלה כנגד הנאשם.

כאמור בתחילתה של הכרעת דין זו הרי שיחסים עכורים מאוד שררו בין הנאשם למתלון מזה זמן רב, שהביאו להליכים משפטיים ולתקשורת אך ורק באמצעות באי כוח.

באשר לטענה כי קיים קשר חברי ואף יותר מכך בין המתלון לבין פאריב הרי שהדברים פורטו לעיל בהרחבה ולא הוכח כי שרר ביניהם קשר חברי מעבר לכך שפאריב נהג לבצע תיקונים בביתו של המתלון.

דווקא עדי ההגנה הם אלה הכרוכים בקשרים אלה ואחרים, כפי שפורט לעיל ואשר להם מניעים כאלה ואחרים (כל אחד וטעמו עימו) לחלץ את הנאשם.

אשר על כן וכפי שצויין לעיל נדחתה גרסתו של הנאשם ונדחו גרסאות עדי ההגנה.

קיבלתי את עדויותיהם של עדי התביעה.

לאור כל האמור לעיל, יורשע הנאשם בתקיפתו של פאריב ובאיומים כמפורט בכתב האישום ועל כן יורשע בעבירות של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

באשר לתקיפתו של המתלונן על ידי סגירת התריס על ידו קיבלתי כאמור את גירסת המתלונן והעדפתי אותה על פני עדויות אחרות ועל כן אני קובעת כי הנאשם אכן סגר את התריס על ידו של המתלונן ובכך יש תקיפה. המתלונן אמנם התלונן מיד על חבלה אולם היא לא תועדה וטיבה אינו ידוע ועל כן נמנעתי מלהרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום והוא יורשע בעבירה נוספת של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ג חשוון תשע"ה , 06 נובמבר 2014, במעמד הצדדים